

Encore (De Morgen)

26.09.2007

Circulation: 70807

7767f

Page: 9

345

Brussel > Foto's van choreograaf Wim Vandekeybus bij deBuren

Een breed, omarmend gebaar

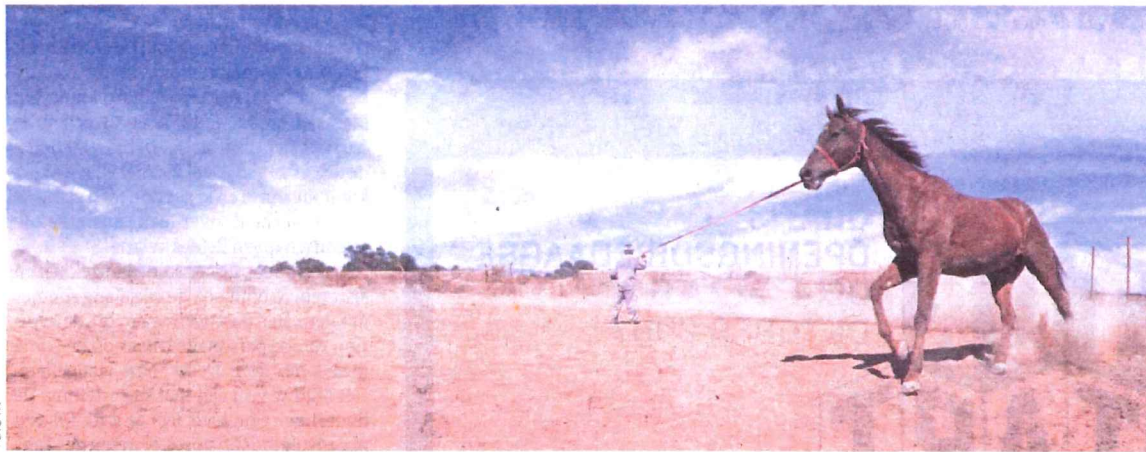

FOTO RV

■ Vandekeybus' foto-expo is een beetje een film, een choreografie op papier.

Het Vlaams-Nederlands huis deBuren organiseert om de haverklap interessante fototentoonstellingen met werk van actuele kunstenaars. Na Patrick De Spiegelare, Herman Selleslags, Friederike von Rauch en Stefan Wolf Lucks is vandaag Wim Vandekeybus aan de beurt, met goed gevolg.

DOOR ERIC MIN

Choreograaf Vandekeybus (*1963) maakt wel vaker een zisprong naar de beeldende kunst. Alsof de dansproducties die hij al ongeveer twintig jaar op het publiek loslaat op zich al niet barstten van uitdagende en virtueuze beelden, weefde hij in de loop der tijden ook gefilmd materiaal door wat de dansers en acteurs op het podium aanrichtten. Later ging Vandekeybus naast dansvoorstellingen ook videofilms maken. Niets

is nog veilig voor zijn gretige blik.

Dat blijkt ook uit de lotoreeks die onder de titel *Gallop* bij deBuren te zien is. Op reis in Marokko en Chili in de aanloop van zijn volgende langspeelfilm fotografeerde hij mensen en landschappen. Samen met materiaal uit Taiwan, Spanje, Sardinië, Congo en België zijn ze de rode draad van *Gallop*. Op een viertal fors uitgegroeide exemplaren na, die wat verloren in de benedenzaal van deBuren op de muren zijn geprikt, vormen de afdrukken een lang, breed lint dat zich door de tentoonstellingszaaltjes op de tweede verdieping slingert, als een sequens van droombeelden en dagresten. De foto's zijn analoog en 'uit de hand gemaakt', een ietwat overbodige mededeling voor wie Vandekeybus' razendsnelle manier van denken, praten en handelen kent. Kleur spat van de muur, als een draaikolk van gezichten en schaarse lege landschappen, een suite van aantekeningen in een dagboek. Een voorbijganger zou een personage in

een film kunnen zijn; ongetwijfeld zal hij het ooit worden. Kinderen kijken mijmerend in de lens of spreiden hun armen, ze maken zich breed, willen graag groot zijn.

Vaak registreert de fotograaf niet meer dan een gebaar: een hoofd dat rust op een hand of terugkijkt, een lichaam dat steun zoekt, een briesend paard. Nu en dan komt Vandekeybus zelf in beeld als een silhouet dat wordt weerkaatst in een ruit, over zijn camera gebogen als een wolf of een kat die zich klaarmaakt voor de sprong. De brede, panoramische beelden drijven op een schitterende *soundscape* van Charo Calvo, een vertrouwde medeplichtige uit Vandekeybus' gezelschap Ultima Vez. En zo wordt deze fraaie fototentoonstelling ook nog een beetje een film, of een choreografie op papier.

Tot 9 november bij deBuren, Leopoldstraat 6, 1000 Brussel. Open van dinsdag tot vrijdag, van 11 tot 18 uur. Gratis.

